

Un nou estil a la Setmana Cultural

En aquest curset els alumnes es divideixen en grups i intenten maquillar-se i pentinar-se amb una especialista en aquest camp. Els materials d'estètica i perruqueria els porten les mateixes aprenents. La Glòria, la professora, comença a les classes explicant algunes tècniques i després es feien les pràctiques. Van tallar els cabells a algunes alumnes i van fer nous pentinats i recollits. També la Glòria va fer pràctiques amb una alumna fent-li un maquillatge de nit. La noia es va quedar parada en veure el canvi. Després es van fer maquillatges de dia i tota la classe practicava.

El dimarts vint-i-cinc van tenir un petit accident. Dos assecadors es van cremar ja que van estar funcionant massa temps. L'opinió general de les aprenents és que és artístic i divertit, troben la seva nova imatge, el que ara se'n diu un "New Look".

L.MENBRIVES I M.MORENO

Gran expectació a la façana

De dalt a baix de l'exterior de l'escola es va penjar el dilluns grans i artístics murals que anunciaven la Setmana Cultural. El cartell situat damunt la porta de l'entrada va ser disseny del popular professor J.C.Álvarez, (apreciat i conegut especialment entre la població femenina) i va ser pintat i penjat per un grup de soferts alumnes que es van passar el matí cartell amunt, cartell avall, cartell a la dreta, cartell a l'esquerra, fins que van aconseguir deixar-lo centrat i al cap d'una estona també remullat, a causa de la pluja.

M.ISIDRO I A.FERRON

Un dia en el París - Dakar

L'últim dia de la Setmana Cultural, dijous, va haver-hi una conferència sobre el París-Dakar a càrrec de Hansi Babler, un pilot d'aquesta cursa. Aquest senyor l'ha recorregut tres vegades i es va haver de retirar els dos primers anys. El pitjor que pot passar a un corredor d'aquesta mena, és fer una baixadeta per la sorra, perquè és molt tova i els cotxes de davant i motos s'hi queden atrapats. Per sortir-se'n s'ha de treure la sorra de davant i de darrera i pot trigar moltes hores fins que vingui algú a recollir-los. Molts participants que passen per això abandonen les curses. Quan es queden atrapats han de pujar per avisar que no es passi per aquell lloc. Sempre hi ha dos helicòpters que volen sobre la carretera, per si hi ha cap accident. Si n'hi ha baixen i guareixen les ferides, en el cas que n'hi hagi, i també s'encarreguen de recollir els que s'han quedat sense cotxe. Els mateixos corredors que han passat pel costat dels accidentats avisaran els helicòpters.

Al vespre els mecànics revisen els vehicles i si algú no té mecànic haurà de fer ell mateix les reparacions amb les dificultats que això suposa. A l'horitzó a vegades es veuen caravanes de camells transportant aliments i altres coses per a la seva família i el seu poble. Hi ha camions per fer-ho, però com que el terra és molt tou, van millor els camells.

És molt dolent anar darrera un altre vehicle, perquè de tant de pressa que van, el que va darrera no veu res i s'ha d'apartar del camí. Però en el cas d'apartar-se i perdre's, i no se sap on anar, veu

a l'horitzó que un vehicle hi acaba de passar, ell hi va i torna a agafar el camí correcte.

Els que van en moto sempre porten companyia, per si han d'arreglar el seu vehicle o per si es perden. No tot el recorregut és de sorra, també hi ha trossos de vegetació i han d'anar-hi a poc a poc per trobar el camí, per seguir la cursa. A vegades troben aigua. De tant de pressa que va el cotxe no es pot parar de sobte en cas de trobar-se un sot, perquè bolcaria.

Arribant a Guinea ja es troba zona de selva. Quan plou, de seguida creix herba i vegetació. El que costa més és governar el cotxe en línia recta. Ja que quasi sempre el cotxe va de tort.

Dels cotxes que es cremen, alguns són cremats pels propis pilots perquè tenen una assegurança de cotxe, aquesta els paga una part del cost del vehicle.

Al final quan les motos passen pel costat de la platja, si les toquen les onades poden tombar-les, però als cotxes no els passa això. Les motos surten totes juntes i els cotxes de tres en tres. Al final de la cursa el que més importa és participar. La indumentària que porten els aborígens d'allà canvia a mesura que van fent el recorregut, i quan veuen la gent de diferent vestimenta saben que no són al mateix país.

Una anècdota molt divertida que va explicar Hansi Babler, va ser: anava a aterrar un avió que portava els mecànics i va haver de tornar a envolar-se perquè dos camells no el van deixar aterrar.

M.PERALES I LAURA PAGÈS